

Når man tænker på, hvordan enkeltpersoner ofte uden selv at have nogen økonomisk baggrund kunne henvende sig i pengeinstitutter og låne adskillige millioner kroner med løfte om, at de kun skulle være til rådighed i få timer eller få dage for så efterfølgende sammen med pengeinstituttet at dele den store gevinst, der var opstået, i porten, når man via centre i transaktioner havde tømt et selskab for penge, der måske skulle have været tilgået statskassen, men i hvert fald ikke skulle have været tilgået de pågældende parter, har vi svært ved at forstå, at medarbejdere i de pågældende pengeinstitutter ikke har følt nogen som helst form for ukvem ved at deltage i de aktiviteter. Man behøvede ikke at slå op i lovgivningen for at se, at det både ud fra moralske og alle andre betragtninger var uholdbart, at de aktiviteter foregik.

Vi har revisorer, som har underskrevet regnskaber og har givet såkaldte anmærkningsfri påtegninger, hvor de har skrevet, at alting var foregået efter god revisionskik osv., og vi kan i dag se, at de pågældende regnskaber kun var dække og skjul for aktiviteter, der var stærkt kritiske og i mange tilfælde direkte ulovlige.

Vi har advokater, som ikke kun medvirkede som egentlige rådgivere, men ofte også var motoren, drivkraften bag en del af projekterne, og som fik dem op at stå under udnyttelse af de yderste kroge af vores skattelovgivning og lovgivning i øvrigt.

Alt det ved vi godt i dag var forkert. Alt det ved vi i dag vil føre til domfældelser, som vi også har været inde på i debatten.

Men tilbage er der spørgsmålet: Hvordan kunne man, særlig told- og skattemyndighederne, se bort fra, at de aktiviteter foregik i så stort et omfang? Når man tænker på den nidkærhed, der bliver udvist, når en lille købmand ikke får sendt moms girokortet ind til tiden, og at man prompte sender rykkerskrivelser og bødeforlæg, når små håndværkere ikke får tingene afklaret til tiden, eller hvis de kommer til at regne forkert på sidste decimal, må man undre sig over, at man samtidig mere eller mindre passivt så til, mens millioner blev sendt retur.

Når kæmpestore momsbeløb skulle betales tilbage til virksomheder, som var mere eller mindre nystartede og ikke tidligere havde haft aktiviteter, må man undre sig over, at de respektive myndigheder ikke i højere grad tændte advarselslamperne og prøvede at få trafikken stoppet.

Derfor er det Fremskridtspartiets opfattelse, at hele det her forløb fortjener at få en undersøgelse ikke kun af de implicerede, altså skurkene, som man har så nemt ved at udpege, men også af den offentlige sektor, primært Told og Skat. Men er der et politisk ansvar, der kan gøres gældende, er det klart, at det ikke må være moralen i Danmark, at man, blot fordi man har en politisk post, uden videre kan slippe godt fra den slags ting.

Når man hører debatten i dag, er det, som om de, der er modstandere af forslaget, forventer, at resultatet af undersøgelsen ville føre til anklager. Jeg håber faktisk på, at en sådan undersøgelse ville resultere i en frifindelse, i en erklæring om, at der ikke var grund til at beklage sig over hverken told- og skattemyndighedernes eller den politiske behandling af sagerne, men at der var tale om regulære skurke, som blot misbrugte det danske system. Det ville være den bedste udgang, vi kunne få på en sådan undersøgelse.

Enhedslisten har så foreslået, at der skal ned sættes et udvalg, som jeg vil tillade mig i dagens anledning at sige er efter Stavadmodellen, altså ligesom det Stavadudvalg, der var, og dér må vi nok sige, at vi synes ikke, at erfaringerne fra forløbet af Stavadudvalget er noget at råbe hurra for, tværtimod.

De myndigheder, som Enhedslisten ifølge bemærkningerne forventer loyalt vil give oplysninger osv., er altså de myndigheder, som måske selv er på anklagebænken, og derfor er vores råd til Enhedslisten, at man finder en anden form end den, der er foreslået i beslutningsforslaget, og vi vil anbefale Enhedslisten, at sagen bringes til debat i Udvalget for Forretningsordenen, så man i det regi kan se på, hvilket redskab der i givet fald vil være det bedste. Det, der er foreslået her, synes vi ikke vil være det bedste, men vi deltager gerne i, at man får foretaget undersøgelsen. Vi mener, det er principielt og vigtigt, at den bliver gennemført.

Frank Aaen (EL):

Jeg kan jo takke SF og Fremskridtspartiet for deres støtte og konkludere, at de øvrige partier – som i øvrigt også var de ansvarlige for det, der foregik – ikke har lyst til at få lys på deres eget ansvar; de synes, det er rarest, at man nøjes med at kigge på, hvad andre har gjort galt. Det synes jeg er beskæmmende, og jeg mener også, at man dermed endnu en gang giver et bidrag til, at